

CINQUANTA ANYS D'ENSENYAMENT

Lluís Ribé del Pino

En els darrers 25 anys, sortosament, hi ha hagut molts moments importants en la vida de Valls i els vallencs, senyal de vitalitat ciutadana i de progrés. Hi ha episodis de la vida que no oblidem amb facilitat. Són petites històries viscudes, coses que van succeint-nos. Potser només van passar un moment breu pel nostre costat, però ens van causar impacte per alguna raó i, quan les recordem, ens remetent, instantàniament, a un passat massa llunyà. Ho revivim de formes diferents segons la nostra situació actual. Tant és. Només importa que són espais del passat que, d'alguna manera, tornem a recuperar.

Permeteu-me que, a l'hora de recuperar un espai propi del passat, em miri una mica a mi mateix i observi quelcom molt proper a la meua persona, que potser no va ser un esdeveniment transcendent per a la vida de molts vallencs, però sí que ho va ser per a un bon nombre.

Corria l'any 1989, i el col·legi Claret va celebrar en aquell curs el cinquantè aniversari de la seva fundació a la ciutat de Valls. El lema de l'esdeveniment va ser "50 anys d'ensenyament". Ha passat molt de temps des d'aleshores, però pels que ho vam viure, les famílies i els alumnes d'aquella època —molts porten ara els seus fills al col·legi—, els professors, bastants encara en el nostre centre, i totes les persones que hi vam col·laborar ho vam viure com un gran esdeveniment en les nostres vides. Es van fer molts actes de tot tipus: culturals, esportius, recreatius... Fins i tot, per primer cop a la ciutat en l'àmbit col·legial, es va fer un sopar i ball de festa major per cloure els actes. A partir d'aquell dia aquests actes s'han convertit en habituals a l'hora de celebrar les festes col·legials de cada any a la ciutat.

Ha passat molt de temps des d'aleshores, i les coses han canviat molt en el nostre àmbit escolar; també ha canviat la societat i els seus valors, la manera de viure, les prioritats i maneres de veure les coses, la tecnologia... Tot això fa revivre uns temps en què les coses eren diferents.

L'escola era el punt de referència d'un poble i la gent hi acudia convençuda que era afortunada perquè podia assistir a les classes amb regularitat. Els pares col·laboraven en la tasca educativa, respectant i valorant la feina dels mestres. Els alumnes reconeixien la seva autoritat.

Avui dia, no sabem ben bé per què, no es pot dir el mateix. Actualment hem hagut d'incorporar en el nostre vocabulari la paraula *absentisme* referida a aquells alumnes que prefereixen no assistir a classe de forma regular. Abans, de tant en tant, algun alumne no anava a l'escola, però no era gens freqüent, pel simple fet que la mare controlava acuradament les passes dels seus fills. No es tenia aquesta autonomia de moviments que ara permet anar i venir sense donar explicacions.

L'adolescència també era tota una altra cosa. Podem recordar el col·legi dels vuitanta, les arcades, les palmeres... Les classes podien arribar a ser una successió de paraules que no trobaven espai en el cervell dels alumnes perquè el pensament volava per rutes més llunyanes. Sortien de classe però sabien que hi tornarien l'endemà. Estaven a l'aula amb la naturalitat de sempre i reprenien la quotidianitat d'estudiar, el gest d'escoltar amb relativa o plena atenció. Els més petits anaven a l'escola contents, saltaven bassiols al pati, saltaven els tolls d'aigua durant els dies de pluja que quasi hem oblidat i omplien la pissarra de signes i gargots quan eren més petits, i d'equacions i noms de geografies llunyanes quan es feien més grans.

Corria l'any 1989, i el col·legi Claret va celebrar en aquell curs el cinquantè aniversari de la seva fundació a Valls. (Foto cedida per l'autor)

Ara tot és molt diferent; el jovent viu pendent del moment, viu al minut, pendent d'un mòbil, de sortir de nit, intenta viure sense haver-se d'esforçar gaire, de no sentir-se angoixat pel treball... perquè ara és com si el món avancés tan de pressa que ens obligués a saltar etapes, a fer el recorregut en una embranzida que ens obliga a deixar moltes coses pel camí i a no degustar-ne moltes més.

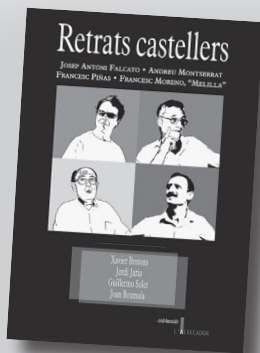
Actualment, amb catorze anys, molts adolescents surten de nit i cremen ràpidament unes etapes impensades i insospitades fa anys. En una cursa de fons no és bo sortir llançat; s'han de mesurar les forces i controlar el ritme perquè, si no, no arribes. Allò que es crema no es pot recuperar. És una pena, perquè la vida sempre havia estat, i voldria pensar que encara és, plena de moments per gaudir-ne plenament quan es viuen, sense pretendre avançar-s'hi, perquè al cap i a la fi, al final tot arriba.

En aquests darrers anys, tinc la sensació que els nostres joves han convertit la vida en una cursa descabellada, quan la vida hauria de ser, simplement, un camí que podem recórrer amb ganes de descobrir, d'aprendre, de permetre que ella mateixa ens sorprengui constantment.

Fa uns anys, la principal eina de comunicació era la conversa oral i directa amb els amics i companys de classe. Els treballs escolars eren fets a mà o bé, més tard i quan l'economia familiar ho permetia, utilitzant una màquina d'escriure o potser un arcaic ordinador; els llibres feien companyia, la televisió també. Avui en dia, la tecnologia moderna, que tant ens ajuda però que, a la vegada, ens fa esclaus d'un món virtual, ha ocupat aquest espai. Els nostres adolescents no poden viure sense ella. A vegades perden el mòbil i es perden ells mateixos. És evident que els mòbils i altres avenços tecnològics són un bon invent, que ens faciliten la feina i arriben a formar part de la nostra vida. No obstant això, en certs moments entren al nostre particular món d'una forma excessiva, fins que arriba a semblar un apèndix del cos d'algunes persones i de molts dels nostres adolescents actuals, incapaços de moure's pel món sense la seva companyia.

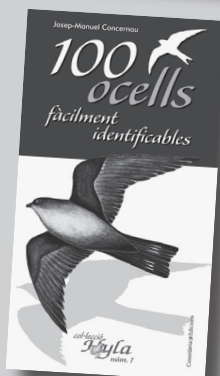
S'ha entrat en el món dels lligams excessius. Avui en dia, per un adolescent tenir el mòbil lluny es converteix en el pitjor suplici. Internet va agafat de la mà del mòbil: també ens lliga i ens condiona, malgrat ser un altre gran avenç del nostre temps. La distància respecte a les noves tecnologies que cada vegada arriben a l'abast de més gent genera enyorança, intranquil·litat, malestar general, com totes les addiccions, i les addiccions són dolentes. Ser addictes al mòbil o al món d'Internet és perjudicial per al nostre benestar, per a la nostra qualitat de vida, com ara en diuen. No es pot viure pendent d'escriure missatges de text en una pantalla, tant d'ordinador com de mòbil, en un codi estrany de signes que personalment mai no he estat capaç de desxifrar del tot.

Per acabar, abans es vivia d'una manera, ara es viu d'una altra. Coses primordials d'aquell moment ara ja no tenen importància; coses vitals d'avui segur que no en tindran d'aquí a uns anys. El món canvia per continuar essent el mateix, i nosaltres anem passant etapes. De totes maneres, sempre anhelarem el benestar, cercant la felicitat, la pau i l'harmonia.

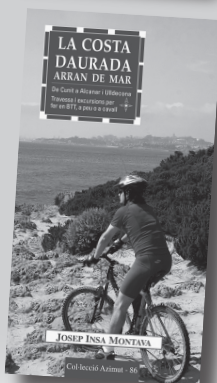
Retrats castellers **Josep Antoni Falcato • Andreu Montserrat • Francesc Piñas • Francesc Moreno, "Melilla"**

Autors: Xavier Brotons, Jordi Jaria, Guillermo Soler i Joan Beumala
Col·lecció: L'Aixecador, 14
Nombre de pàgines: 80
Nombre d'il·lustracions: 16
Preu: 10 euros
ISBN: 84-9791-191-1

100 ocells **fàcilment identificables**

Autor: Josep-Manuel Concernau
Col·lecció: Hyla, 1
Nombre de pàgines: 72
Il·lustracions: 15
Preu: 8,50 euros
ISBN: 84-9791-236-5

La Costa Daurada arran de mar **De Cunit a Alcanar i Uldecona** **Travessa i excursions per fer en BTT, a peu o a cavall**

Autor: Josep Insa Montava
Col·lecció: Azimut, 86
Nombre de pàgines: 216
Nombre d'il·lustracions: 55
Preu: 14,80 euros
ISBN: 84-9791-173-3